

DE zon rees op boven de boomen van het Sherwood-woud. De vogels zongen om ter luidst... af en toe wipte een wild konijn het boschpad over. Alles ademde vrede en rust.

Doch heel anders was het gesteld in het hart van Robin Hood, die met snelle stappen het pad afkwam. Hij was nog altijd bezig met het gebeurde van den vorigen dag... een warrelling van gevoelens woelde in hem door elkaar. En steeds vlugger werd zijn stap... steeds vastberadener de grimmige trek om zijn mond.

Robin was op weg naar de Gamwell-hoeve, eenige mijlen van het huis van zijn vader. Daar woonde de oude Hubert, een trouwe Saks, met zijn zonen en dochters en een neef.

't Was te voorzien, dat de wraak van den baron niet lang zou uitblijven en Godfried had het veiliger geacht de hulp van zijn vriend en rasgenoot in te roepen. Robin was vroeg op stap gegaan om Hubert te waarschuwen.

Aan een bocht van den weg stond hij plots voor een breede, bruisende beek. Een boomstam verbond de beide oevers en deed dienst als brug. Net had Robin er een voet op gezet, toen een gestalte langs de andere zijde naderde. Verwonderd keek Robin op; 't leek wel een reus, zoo lang en fors was de man, die naderde. Blonde haren golfd en over hoofd en schouders. Lang duurde Robins verbazing niet. Hij was te ongeduldig om het doel van zijn tocht te bereiken. Met een rimpel tusschen de oogen staarde hij den grooten man aan; ze stonden nu tegenover elkander... en de boomstam was te smal om hen beiden doorgang te verleen.

— Ga terug en laat mij door, beval Robin ongeduldig, ik ben haastig.

— Ga zelf terug, riep de ander en houd uw grooten mond. Wat verbeeldt ge u wel, ventje... ge moet nog manieren leeren.

— Ik zal u zelf eens een lesje leeren, zei Robin heetgebakkerd.

Hij greep naar den koker met pijlen, die als altijd over zijn schouder hing en spande zijn boog.

— Durf eens, tergde de ander, als ge niet dadelijk dien boog weer over uw schouder hangt, geef ik u het stevigste pak slaag, dat ge ooit in uw leven gekregen hebt.

Robins oogen vlamden.

— Als ik op u mik, zult ge geen woord meer te vertellen hebben, zei hij hoonend. Ik ben een goed schutter. Ik waar-schuw u.

— Dat kan, maar alleen een lafaard zou schieten op een ongewapend man.

— Een lafaard ben ik niet, antwoordde Robin.

Hij nam meteen den pijl van de pees van zijn boog en borg hem weer op in den lederen koker.

Even aarzelde hij. Hij dacht aan de gewichtige boodschap, waarop God-fried hem uitgestuurd had. Het was nu niet het oogen-blik om nutteloos getwist uit te lokken. Waarom was hij niet de verstandigste en liet hij de brug niet vrij? Zijn jong, onstuimig bloed won het echter van zijn gezond verstand.

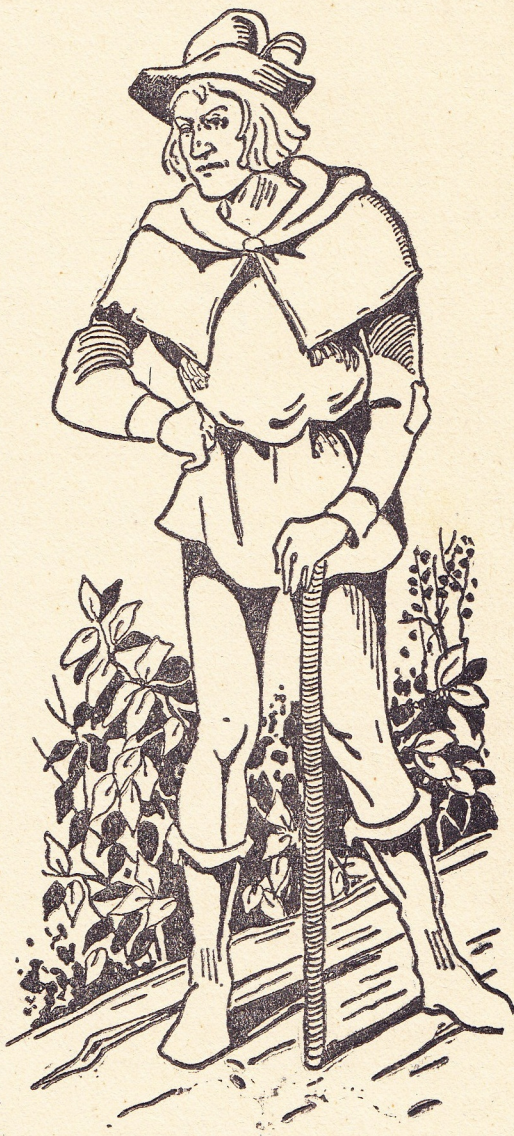
— We zullen het uit-vechten, man tegen man, riep hij. Degene, die het wint, mag eerst de brug over.

— Akkoord, zei de reus glimlachend, maar ik waar-schuw u, vriendje, ge zult het niet gemakkelijk hebben.

— Ik ben niet bang, antwoordde Robin op trot-schen toon.

Hij keek om zich heen.

— Gij hebt een stok, ik zal er ook een snijden, dan

vechten we met gelijke wapens, vervolgde hij. Hier, op de brug zelf, zullen we uitmaken wie van ons het eerst doorgang krijgt.

De ander knikte en lachte maar ; hij scheen Robin vermakelijk te vinden. Robins drift groeide.

— Wacht maar, mompelde hij, straks zult ge me niet meer uitlachen.

Hij sprong terug op het gras en uit een wijd-getakten boom koos hij een stevigen stok, dien hij begon uit te snijden. Zijn tegenstrever stond op de smalle brug geduldig te wachten. Robin hief zich op ; hij zwaaide den stok hoog in de lucht en trad op de brug toe.

— Klaar, zei hij. We kunnen beginnen !

Ze stonden nu vlak tegenover elkaar ; een oogenblik maten ze elkander met de oogen ; het gelaat van den jongen, blonden reus stond plots vastberaden. De stokken werden opgeheven... het gevecht was begonnen. Robin vocht met verbittering ; ofschoon veel minder groot dan zijn tegenstander, was hij vlugger, leniger. De lange stok in zijn hand rees en daalde met verbazende vlugheid en kwam met zooveel kracht op het lichaam van den ander neer, dat het leek of diens beenen door elkaar rammelden.

— Ik wil niet sterven als uw schuldenaar, dus ik moet u evenveel weergeven als gij mij toedient, riep de reus.

Met zulk geweld kwamen de slagen neer, dat de smalle brug dreunde en de stokken kraakten.

— Bang ! Bang ! gingen de stokken ; Robin bloedde uit een wonde aan het hoofd, maar hij vocht verder met opeengeklemden lippen en brandende oogen. Weer zwiepte de stok van den reus door de lucht. Robin ontweek met zijn wapen handig den slag. Maar toen hijzelf daarop aanviel gleed hij uit en miste zijn tegenstrever. Vóór hij zijn evenwicht kon herstellen en zich staande houden, tuimelde hij van den boomstam in het water van de beek, dat hoog opspatte. De reus lachte.

— Hoe is het daar ? spotte hij. Voelt ge u opgefrischt ?

Robin antwoordde niet ; het koude water had plots zijn drift verkoeld... moe en terneergeslagen waadde hij naar den kant. Doch de reus boog zich naar beneden en reikte hem de helpende hand. Hij trok Robin omhoog op de brug.

Robin hijgde ; hij was doornat en ongeduldig wreef hij de natte haren uit de oogen en wischte met zijn mouw het bloed van zijn gelaat. Dan keek hij zijn tegenstander aan ; diens oogen stonden vriendelijk ; er was geen spot meer in te lezen.

— Ge hebt u flink verdedigd, jonge man, zei de reus.

Robin stak hem de hand toe.

— Maar gij zijt mijn meester geweest, antwoordde hij. We hebben een goed gevecht geleverd ; gij hebt eerlijk overwonnen ; laten we nu vrienden zijn. Wilt ge ?

De ander drukte de hem geboden hand zoo krachtig, dat een trek van pijn over Robins gelaat gleed.

— Gaarne, zei hij. Hoe heet gij ?

— Robin Hood. En gij ?

— Men noemt mij « Kleine John ».

Robin barstte in lachen uit.

— Kleine John, voorwaar een toepasselijke naam. Dus we zijn vrienden.

— Zeker, ik houd van moedige mannen en gij lijkt er mij een. En wilt ge mij nu niet vertellen, waarom ge daarnet zoo'n haast had ?

Robins gelaat verduisterde ; plots werd hij herinnerd aan het doel van zijn tocht en hij schaamde zich voor dit opont-houd. Even aarzelde hij, terwijl hij een langen blik wierp op zijn nieuwen vriend. Maar diens goedgehartig gelaat en eerlijke, trouwe oogen boezemden hem vertrouwen in.

— Loop een eind met me op, dan vertel ik u alles, stelde hij voor. Of moet ge ergens naar toe ?

— Neen, ik ben een vrij man, die zwerft, waar hij wil. Ik ga met u mee.

Achter elkaar, en Robin voorop, liepen ze den boomstam over en bereikten den anderen oever.

— Ik ben op weg naar de Gamwell-hoeve, zei Robin. Kent ge die ?

— En of ! Wie zou oom Hubert en zijn flinke zonen niet kennen ? Ik heb pas enkele dagen bij hen verbleven. Ik ben nog een verre neef van oom Hubert.

— Ik ga hem om hulp vragen, want er hangt gevaar in de lucht.

In enkele zinnen verhaalde Robin den aandachtig-luisterenden John hun avonturen van den vorigen dag.

— En nu vreezen we de wraak van den baron, eindigde hij, mijn vader vindt het voorzichtiger zijn maatregelen te nemen en daarom zendt hij mij naar oom Hubert.

Kleine John knikte.

— Een wijs besluit. Met die Normandische heeren, al zijn ze meestal laf, valt niet te spotten. Ikzelf heb het ondervonden. Ik was op jacht en doodde een everzwijn, dat aan een van die heeren heette toe te behooren. Toen men mij wilde aan-

houden gaf ik een van de knechten een flinken tik. De man moet er nogal erg aan toe zijn geweest, maar het is mijn schuld toch niet, dat hij niet sterker was. En ziedaar, waarom ik hier door het bosch loop als een vogelvrij man. Krijgen ze mij in handen, dan wacht mij een flinke straf. Misschien wel de dood.

Robin balde de handen.

— O, die Normandische onderdrukkers, zei hij bitter, konden we ons heerlijk land maar van hen zuiveren. Daar bestaat echter weinig kans toe. Hoe kan het anders ! Al de ridders, die leven aan het Hof van Koning Hendrik, zijn immers Normandiërs. Naar hen luistert hij. Zij verdrukken de Saksen en de Koning laat hen doen, want hij heeft hen noodig en hun goud om zijn oorlogen te voeren.

— Zoo is het, zei Kleine John. Ge praat heel verstandig, Robin. Maar evenmin als gij zie ik voorloopig een uitkomst. Misschien komt er wel eens een gelegenheid om een groote zuivering te houden in het land.

— En dan zullen we er bij zijn, meende Robin. We kunnen wachten, als het moet.

Kleine John bleef staan en keek Robin aan.

— Ik ben uw man, zei hij dan ernstig. Op mijn hulp kunt ge altijd rekenen, als het erom gaat een van die Normandische heeren een lesje te geven. Ik vergezel u naar de Gamwellhoeve.

Ze zetten hun weg voort.

— Kent ge baron Fitz-Alwine ? vroeg Robin na een poosje.

— Die oude schelm ! Natuurlijk. Mijlen in den omtrek is hij bekend om zijn slecht karakter. Wordt hij nog niet genoeg door zijn rheumatiek geplaagd, dat hij ons ook lastig vallen komt om een tuchtiging. Hij heeft ze ruim verdiend en zal ze krijgen. Kom maar vlug mee, we zullen oom Hubert eens spreken en ons plan overleggen. En laat ons nu eens over wat anders spreken dan over dien hatelijken vent.

— Wel, vertel me dan eens waarom men u eigenlijk « Kleine John » noemt, vroeg Robin lachend.

— Zeker om beter te doen uitkomen, dat de natuur mij mild bedeed heeft met mijn lengte. Maar in deze onveilige tijden is het wel nuttig een kop boven de anderen uit te steken.

Lachend en schertsend, alsof er geen baron noch Normandiërs in de wereld bestonden, bereikten zij de Gamwellhoeve, waar ze met de meeste hartelijkheid ontvangen werden. Nadat het doel van het onverwachte bezoek verteld was, werd onmiddellijk raad verschaft.

Kleine John moest voor oom Hubert eerst enkele werkjes verrichten, waarvoor men een buitengewoon sterken kerel noodig had, en daar men verwachtte, dat de baron, als naar gewoonte, eerst tegen den avond zijn aanval op het huis van Godfried wagen zou, werd er besloten, dat de oudste zoon, William, een flinke jongen van rond de twintig, voorop zou gaan, waarna John en Robin volgen zouden.

Daar men Gamwell-hoeve ook niet alleen laten kon wegens de onveiligheid van den tijd, zou Hubert met zijn twee andere zonen thuis blijven. John telde wel voor vijf dienaren van den baron en zijn medewerking was onschatbaar.

William vertrok dus dadelijk en Robin vergezelde Kleine John in het woud, waar de reus eenige boomen vellen moest voor de vergrooting van de hoeve. Tegen den middag begaven ook de twee nieuwe vrienden zich op weg.

Zij waren reeds nabij het huis, toen zij Godfried en Marian ontmoetten. Robins pleegvader ging diep gebogen. Tranen stroomden over zijn wangen. Hij snikte als een kind.

— Vader ! riep Robin ontsteld, wat is er ? Waarom weent ge ? Waar is moeder ?

— Ach, mijn arme Betsie, stamelde de boschbewoner, terwijl zijn heele lichaam beefde van ontroering. Gedood ! Robin ! De schelmen van den baron hebben het huis platgebrand en Betsie vermoord !

Robin slaakte een akeligen gil en Kleine John balde in woede zijn vuisten.

— Ze zijn gekomen, vervolgde de man snikkend, kort na de aankomst van William. We hebben ons verdedigd, zoo lang we konden. Een hunner pijlen doodde Betsie, die mij wilde beschermen. Ach, de goede vrouw, waarom bleef ze niet in het woud verscholen met Marian ? Toen ze viel, nam ik haar op en legde haar op het gras. Helaas, toen ik haar laatste woorden opgevangen had en mij omkeerde, stond mijn woning in brand, terwijl soldaten aftrokken met Allan en William als gevangenen.

— Mijn broer, schreide Marian, en uw goede pleegmoeder. O ! waren we hier weggebleven, dan zou al dit leed u en ons niet overkomen zijn !

— Kom, geen klaagredenen, viel nu Kleine John in, terwijl hij zich voorstelde en vastberaden vervolgde hij : Wij zullen doen wat we kunnen, om de gevangenen terug in vrijheid te stellen. Vader Godfried, ga gij met de jonkvrouw naar Gamwell-hoeve. We zullen u dezen avond tijding brengen.

— En waar is moeder nu ? vroeg Robin, die bleek zag onder zijn gebruinde huid. Zijn lippen beefden.

— De geliefde doode ligt op het mos onder de hooge boomen. Ik heb haar met bladeren gedekt in afwachting, dat wij haar plechtig begraven kunnen. Zij ligt onder den krommen eik.

— Kom, zei John ongeduldig. Wij mogen onzen tijd niet verspillen. Ga naar oom Hubert ; wij zullen onzen weg ook voortzetten.

Robin en John begaven zich eerst naar den krommen eik. Zacht schoof Robin de eerste bladeren ter zijde, en toen hij het lieve gelaat zag, nu wit als was, doch waarover nog altijd de zoete glimlach verspreid lag, brak hij in snikken los. Hij sprak geen woord. Na een oogenblik bedekte hij de doode weer met de bladeren en dan volgde hij John, die brandde van verlangen om naar het kasteel van den baron te trekken.

Robin liep stilzwijgend voort. Hij scheen in gedachten verdiept. Toen ze ongeveer halfweg waren wendde hij zich plots tot zijn nieuwen vriend.

— Luister John, zei hij, ik heb nog iets te doen. Wilt gij alleen doorgaan naar het kasteel, ik volg u later. Lang zal ik mij niet ophouden.

Kleine John keek den jongen man ernstig aan, maar hij maakte geen tegenwerpingen.

— Goed, antwoordde hij enkel. Maar pas op uzelf, Robin, we kunnen mannen als gij nu goed gebruiken.

— O, wees gerust, zei Robin bitter, met mij zullen ze nog af te rekenen krijgen; ik zal niet rusten voor de dood van mijn moeder gewroken is.

De reus knikte.

— Ik begrijp u, Robin. Het is een zware slag voor u en uw pleegvader. Maar we willen u allen helpen. Ik ga dus vooruit. Tot straks.

Robin knikte en keerde zich om.

John vervolgde alleen zijn weg. Een beetje over de helft van den weg stond een taveerne, waaruit luid rumoer opsteeg. Zonder bedenken stapte hij binnen. De gelagkamer was vol met soldaten. Aan hun uitrusting merkte hij, dat het dienaren waren van den baron.

De verschijning van Kleine John wekte aller verbazing.

— Een reus! riep er een.

— Ik zou er liever mee eten, dan mee vechten, fluisterde een tweede.

— Zeg, kameraad, waar hebt ge die beukijzers van armen gehaald? vroeg een derde, eveneens een forsche kerel, op spottenden toon.

— Uit het land der sterren, antwoordde John kalm.

— Het land der sterren! riep de ander verwonderd. Dat ken ik niet, makker. Ha, ge komt uit het land der sterren! Waar in de wereld mag dat liggen?

— Kom maar eens hier, hernam John, dan zal ik het u eens wijzen.

— Gij spot met mij! riep de soldaat. Weet ge wel, dat ik de sterkste soldaat van den baron ben, ik, Gilbert!

— Ik spot niet, antwoordde Kleine John. Ik meen het, als ik zeg, dat ik u het land der sterren wil toonen. Kom maar eens hier.

Gilbert werd boos en met dreigend gebaar stormde hij op John toe.

Hij kreeg echter een flinken klap in het gelaat.

— Ziet ge nu het land der sterren ? spotte John. Misschien hebt ge nu meteen geleerd, vreedzame bezoekers met rust te laten.

— Dat zult ge duur betalen ! bulderde Gilbert, ziedend van toorn. O, gij boschaap, men hoont mij niet straffeloos.

— Het land der sterren schijnt u wel te bevallen, hernam onze vriend kalm. Wilt gij het nog eens zien ? Welnu hier ! En weer kwam Johns krachtige vuist op onzachte wijze tegen het gelaat van Gilbert terecht.

Nu sprongen al de soldaten op.

— Wat verbeeldt die kerel zich ! klonk het verward door-een. Denkt hij met een troep boeren te doen te hebben ? Voor wie aanziet hij ons ?

John ledigde bedaard den beker, dien hij den waard besteld had, en zei toen, nog immer kalm :

— Behoort het tot de krijgsmanseer van Fitz-Alwine's mannen, vreedzame bezoekers te beleedigen ? Ge wilt met mij vechten ? Goed, maar om eerlijk te zijn moogt ge met niet meer dan drie tegelijk op mij afkomen. Neemt ge die voorwaarde aan ?

De soldaten bekeken elkaar verwonderd. Wie mocht het toch wel zijn, die reusachtige man, die zoo stout en vermetel sprak en handelde ?

Nu trad Gilbert op John toe.

— Ge bevalt me, sprak hij op vriendschappelijken toon. Willen wij vrienden worden ? Gaat ge mee een beker ledigen op het kasteel ?

— Van harte, gaarne, antwoordde Kleine John. Maar, fluisterde hij, laat al deze anderen maar achter. Ik ben op hun gezelschap niet gesteld. Zij schijnen mij bloodaards en lafaards toe.

— Dat zijn ze ook. Maar we zullen geen last van hen hebben.

En luidop riep Gilbert :

— Niemand volge ons. Verstaan !

De twee mannen, die op zulke zonderlinge wijze kennis hadden gemaakt, vertrokken samen.

— We zijn vandaag op marsch geweest, babbelde Gilbert. We hebben het huis van een weerspanningen boschman verbrand en twee jongelingen naar het slot gevoerd.

— Zoo ! zei John, schijnbaar onverschillig en gaat de baron die twee gevangenen nu herbergen en spijzen ?

— Dat kunt ge begrijpen. Dan kent ge onzen meester nog niet. Daartoe is hij, onder ons gezegd, te gierig. Neen, een der mannen, een jongeling van rond de twintig, zal door den baron naar Londen gezonden worden om in het leger van Koning Hendrik te dienen. Ge weet, onze heer moet op tijd en stond zijn mannen leveren en waar kan hij ze beter en vooral goedkoopster vinden dan onder die verwenschte Saksen?

Kleine John voelde grooten lust om dien dwazen prater neer te slaan, doch hij bedwong zich.

— En de andere, vervolgde de soldaat, wat dien boven het hoofd hangt weet ik niet. De baron schijnt erg op zijn gevangenschap gesteld te zijn.

— En zijn de jongelingen nog op het slot? vroeg John.

Zijn stem klonk naïef.

— Ja zeker. Zie, van hier kunt ge hun kerker zien. Ge bemerkt wel die getraliede gaten boven de ringgracht? Daar zitten ze, in afwachting van hun verder lot.

— En streng bewaakt, ongetwijfeld?

— Niet zeer streng. Waartoe zou dat ook noodig zijn? Niemand zal hen verlossen en bovendien, hun cel is goed gesloten.

— Ik zou ze wel eens van nabij willen zien.

— O, dat is gemakkelijk genoeg. Ik breng u in de soldatenhal. Vandaar leidt een trap naar den voorkelder, waar de gang begint, die langs de cellen loopt. Door de schuif in de deur kunt ge hen zien.

Zoo sprekend bereikte het tweetal de slotpoort. Het viel Gilbert niet moeilijk den ouden poortwachter, Lambert, te overhalen, een ouden krijgsmakker, zooals hij John noemde, mede te nemen naar de soldatenhal.

Daar gekomen liet de krijgsman zijn nieuwbakken vriend alleen.

— Ik kom onmiddellijk terug, zei hij. Ik ga even een kruik bier halen om met u te drinken.

— In de val, mompelde Gilbert, terwijl hij zich verwijderde. Die domme kwant meent, dat ik hem eeuwige vriendschap gezworen heb. Ik zal een plaatsje voor hem zoeken in een cel.

Maar John was niet zoo dom als zijn makker meende.

— Ik vertrouw dien Normandischen vos niet, zei hij bij zichzelf. Ik zal zijn terugkomst liever niet afwachten en er eens op eigen gelegenheid op uitgaan.

Hij liep de trap af, kwam in den voorkelder en vandaar

*Meteen trok Kleine John een blinkend
mes uit zijn gordel (blz. 46)*

in de lange gang, die langs de cellen liep. Hij blikte overal door het luik in de zware deuren, maar nergens bemerkte hij een gevangene.

Aan het einde van de gang voerden drie trappen in een donker gewelf. John daalde ze af en toen zijn oog wat aan de duisternis gewend was, bemerkte hij een zware deur, die niet heelemaal gesloten was.

Hij trok ze open en dáár, in een kleine kamer, verlicht door een getralied raampje, zag hij een ouden man, die bezig was goud in stapel-

tjes op te hoopen. De grijsaard slaakte een gil bij de zonderlinge verschijning van den reus.

— Wie zijt ge en wat doet ge hier ? riep hij verontwaardigd. Ik wil niet gestoord worden, hoort gij ?

— Dat wil ik gaarne gelooven, antwoordde Kleine John. In uw geval zou ik liever niet afgeleid worden. Maar gebieden is één en gehoorzamen twee.

— Gij eervergeten schelm, weet ge dan niet, dat ge tot baron Fitz-Alwine spreekt.

— Zoo ! hernam onze vriend. Dat kan dan werkelijk niet beter treffen. Ik was juist op zoek naar u. Welk onverwacht geluk u zoo in de armen te loopen. Wel, ik ben de beste vriend

van Robin Hood, van William en van Allan Clare, en bij den eersten kreet, dien ge durft te uiten, zijt ge een man van den dood.

Meteen trok Kleine John een blinkend mes uit zijn gordel.

— Gij zijt Fitz-Alwine en ik ben Kleine John, vervolgte de reus. Gij zijt gewoon te gebieden, maar we zullen de rollen nu eens verwisselen. Ik gebied en gij gehoorzaamt. En wees gewaarschuwd. Het minste kikje, dat ge loslaat, is uw doodvonnis. Antwoord me nu eens spoedig : waar zijn Allan Clare en William ?

— Ze zijn in veiligheid, goede man.

— Ik vraag op welke plaats ze zich bevinden.

— Ik heb hen in vrijheid gesteld.

— Ge liegt !

— Neen, beste vriend, 't is waar, ik heb hen laten vertrekken.

— Als ge zulk een verstokte leugenaar zijt, zal ik de tong uit uw mond moeten snijden. Zult ge nu eens vlug de waarheid spreken ?

— Maar, ze hadden mij beleedigd.

— Dat vraag ik niet en het gaat me trouwens ook heelemaal niets aan. Ik ben gekomen om hen te verlossen. Verstaat ge dat goed. En zeg op nu, waar zijn ze ?

— Ach, dood mij niet. Een afgeleefd man als ik, die reeds met één voet in het graf staat !

— Ik zal er u heelemaal instoppen, en gauw zelfs, als ge me nu niet vlug antwoordt : waar zijn mijn vrienden ?

— Ze zijn weg, naar Londen.

— Dan moet ge sterven, schelm. Ik geef u vijf minuten om u voor den dood te bereiden !

— Ach, genade ! Allan is uit eigen beweging vertrokken en ook William heeft erin toegestemd dienst te nemen in 's Konings leger.

— Spreekt ge de waarheid ? Zijn ze weg ?

— De volle waarheid !

— Eigenlijk zoudt ge moeten sterven, bandiet ! Maar ik zal u sparen, terwille van jonkvrouw Christobel, uw dochter, die zoo deugdzaam en goed is, als gij slecht en boosaardig zijt. Maar wees gewaarschuwd, laat voortaan de Saksen met rust, of ik kom u nog eens opzoeken.

Kleine John verliet den kerker, schoof den grendel langs den buitenkant op de deur en wandelde zoo kalm en rustig terug, alsof hij zich niet in een vijandelijk slot, doch in Sher-

wood-woud bevond. Gilbert was intusschen teruggekomen in de soldatenhal. Tot zijn groote verwondering zag hij er John niet meer. Hij werd achterdochtig en wat te laat bedacht hij, dat hij dien nieuwen vriend toch een beetje onder de waarde had geschat. Vol schrik herinnerde hij zich tevens met hoeveel belangstelling de reus naar de gevangenen had gevraagd. Nog stond Gilbert na te denken over wat hij doen zou, toen John aan het einde van de gang verscheen. Gilbert riep om hulp, doch John snelde dadelijk op hem toe, liet hem nogmaals het land van de sterren zien en vluchtte dan verder door een andere deur, waardoor hij in de keuken kwam. Zijn verschijning wekte groote ontsteltenis bij het personeel... een algemeene verwarring maakte zich van knechten en meiden meester. Doch achter John klonk de kreet « Houdt hem ». Enkele van de mannen, vlug van hun verrassing hersteld, wilden hem grijpen. Meteen daagde echter hulp op voor den moedigen John. Een pelgrim, die bij de tafel zat, sprong plots overeind. Hij wierp zijn mantel en zijn hoed af en een slanke, in groen jagerskostuum gekleede gestalte sprong in het midden van de vechten-den. Met den kreet « Hier is Robin Hood! » kwam hij zijn makker te hulp.

Drie, vier knechten werden omver geworpen, en het tweetal verliet de keuken door de buitendeuren en snelde naar de slotpoort. John gaf den portier een flinken duw, liet de brug neer en verdween met zijn vriend in het veld. Weldra bereikten zij het woud en daar waren zij veilig. Toen ze wat op adem gekomen waren, vertelden ze elkaar hun lotgevallen.

Robin, als pelgrim verkleed, had gemakkelijk toegang gekregen tot het slot. Hij had in de keuken roerende verhalen gedaan uit het Heilig Land en tevens de dienstboden uitgehoord aangaande Allan en William.

Ook daar had hij vernomen, dat de twee jongelingen weggevoerd waren naar Londen, zoodat vooreerst alle hoop op hun wederzien moest opgegeven worden. Zij hadden dus maar weinig troost te brengen op de Gamwell-hoeve aan de bedroefden, wien deze dag zulke onheilen had gebracht.

Zij vonden er vader Tuck, die, als naar gewoonte, oom Huberts tafel alle eer aandeed.

... ..

Den volgenden morgen werd het lijk van Betsie onder de hooge boomen van Sherwood-woud begraven. De monnik ver-richtte er de godsdienstige plechtigheden. Met gebroken hart

keerde Godfried naar Gamwell-hoeve terug. De oude man zou den slag niet meer te boven komen. Hij werd somber, in zichzelf gekeerd. Al zijn vroegere werklust en energie schenen verdwenen. Hij liep heele dagen te dubben. Als Robin hem iets vroeg of trachtte hem wat op te beuren, kreeg hij meestal geen antwoord en met bezorgdheid zag de jonge man hoe zijn pleegvader met den dag in krachten afnam. Marian bleef voorlooppig op de hoeve; waar zou zij, arme wees, anders haar toevlucht gezocht hebben? Zij maakte zich vlug bemind door haar eenvoudig, behulpzaam optreden. En zij was een groote troost voor Robin, in de moeilijke weken, die voor hem volgden op den dood van zijn goede pleegmoeder. Beide jongelieden voelden zich tot elkaar aangetrokken. Marian bewonderde Robin om zijn flinkheid, zijn handigheid in het boogschieten en zijn moed. Hij hield van haar om haar lieve, zachte manieren en de teedere wijze, waarop ze over zijn gestorven moeder sprak.

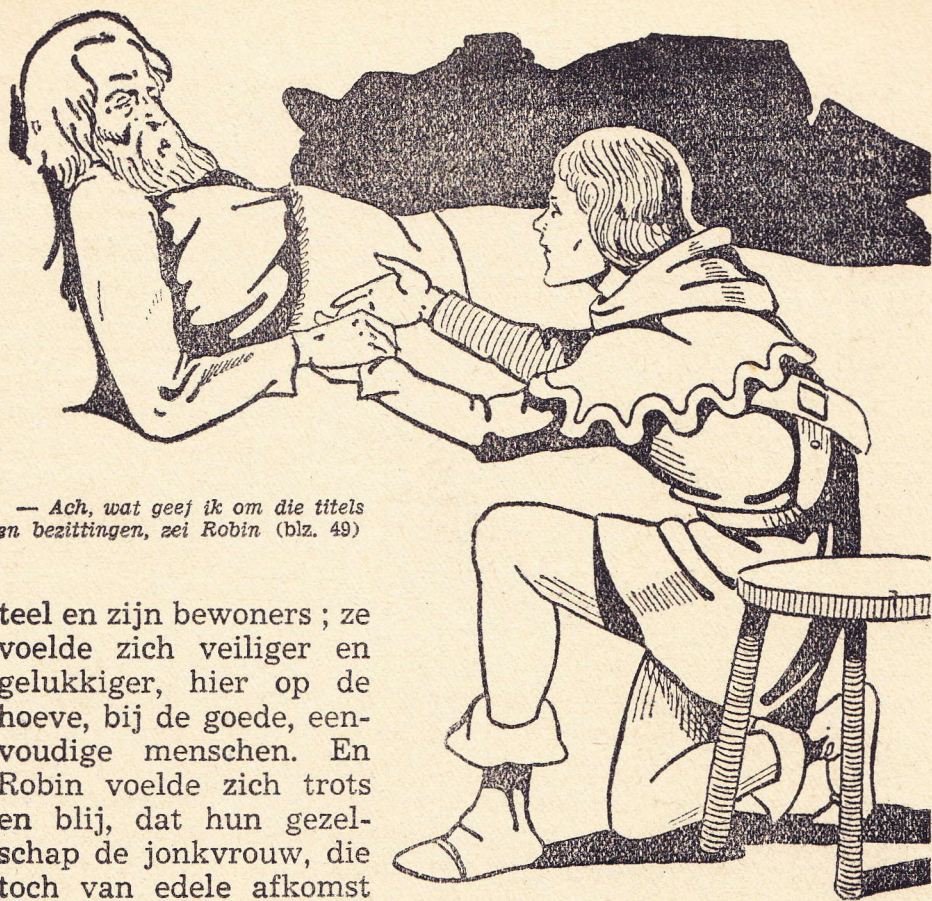
... ..

Allan was vertrokken, deels gedwongen, deels uit eigen beweging. De baron, die bij nadere overdenking toch terugdeinsde voor moord op een edelman, had hem de belofte afgedwongen voor een jaar dienst te nemen in het leger van den Koning. Kon hij zich in den oorlog onderscheiden, dan kreeg hij bij zijn terugkeer de toestemming tot zijn huwelijk met Christobel. Zoo had baron Fitz-Alwine hem tenminste beloofd.

— Er bestaat veel kans dat hij sneuvelt, mompelde de baron bij zichzelf. Als men zich onderscheiden moet, stelt men zich bloot aan het gevaar. En bovendien zal ik zorgen, binnen dat jaar een beteren echtgenoot voor Christobel gevonden te hebben.

Allan ging dus heen, onder geleide van de soldaten van den baron. Fitz-Alwine had beloofd Marian in te lichten over het plan van haar broer. William ook werd naar Londen gebracht, om er, tegen wil en dank, te dienen in het leger van den Koning. De edelman van Nottingham was immers verplicht elk jaar eenige manschappen te zenden, en, zooals de snoevende Gilbert het gezegd had, waar kon hij die beter en goedkoper vinden, dan onder de Saksen?

Marian was dus eenigszins gerustgesteld over het lot van haar broer, al dacht ze met angst aan de gevaren van den oorlog, waarin hij zich begaf. Elken avond bad ze voor zijn behouden thuiskomst. Met Christobel, de dochter van baron Fitz-Alwine had ze nog geen kennis gemaakt. Ze vermeed het kas-

— Ach, wat geef ik om die titels en bezittingen, zei Robin (blz. 49)

teel en zijn bewoners ; ze voelde zich veiliger en gelukkiger, hier op de hoeve, bij de goede, eenvoudige mensen. En Robin voelde zich trots en blij, dat hun gezelschap de jonkvrouw, die toch van edele afkomst was, zoozeer beviel.

... ..

Op zekeren avond riep Godfried Robin bij zich.

— Ik heb u nog een bekentenis te doen, zei hij. Ik had ze moeten bewaren tot uw twintigste jaar, maar ik kan mijn lieve vrouw niet missen en zal haar weldra volgen in den dood. Robin, beste jongen, ge zijt van edel bloed, maar de Normandische roovers hebben uw vaderlijk erfdeel gestolen. Gij zijt de rechtmatige graaf van Huntingdon, afstammeling in rechte lijn van Walthey, aan wien Willem I het graafschap verleende.

En de oude man legde zijn pleegzoon uit, welke rechten hij kon doen gelden op de bezitting, die door een Normandiër, den abt van Ramsay, binnengepalmd was.

— Nu gij niet in staat zijt door macht van wapenen uw titel en gronden te verwerven, zou ik u aanraden een beroep te doen op Koning Hendrik.

— Ach, wat geef ik om die titels en bezittingen, zei Robin

wanhopig. Liever had ik moeder en u behouden en rustig ons leven verder gesleten in het woud.

— De omstandigheden zijn thans veranderd, beste Robin. En als trouwe Saks moet ge uw rechten handhaven. Beloof uw stervenden vader, dat ge u tot den Koning wenden zult.

De jongeling stemde in alles toe, wat Godfried van hem vroeg, en snikkend stond hij aan het leger van den man, dien hij zoo vurig beminde.

Ook de andere huisgenooten traden het vertrek binnen. Voor ieder had de stervende een vriendelijk woord en toen hij zijn brekende oogen, waaruit nog diepe, innige liefde straalde, op zijn pleegzoon vestigde en de wees toefluisterde: « Robin »... toen snikten allen, als verloren ze in den ouden man een eigen vader.

Godfried werd naast zijn echtgenoot begraven, onder de hooge boomen van Sherwood-woud.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158